

„Bio je lep i ništa više”, odgovorila je na postavljeno pitanje. Nakon toga smo svi u sudnici začutili. Tišina ume da bude neprijatna. On je zatim mrzovoljno klimnuo glavom i zapisničar je otkucao da se naš brak sporazumno raskida. Sudija je bio u poznim godinama i njegova ambicija da miri ljude bila je davno ugašena. Ne sećam se tačno njegovog lika, ali izgledao je kao neko koga od ranog jutra muči gorušica. Odzvanjanje tipki na državnoj pisaćoj mašini mi je pričinjavalo istinski fizički bol. Zvuci u nepravilnom ritmu su ličili na udarce čekića. Svako slovo je zakivalo ekser u sanduk u kom je ostala moja nada da će se desiti čudo. Jedva sam čekao da se sve završi. Lupili su pečat preko naših potpisa, crni i okrugao na belom listu papira. Odavno nisam razmišljao o tome. Smešna je pomisao da sada ne bih imao ništa protiv da mi ta njena izgovorena rečenica stoji kao epitaf na nadgrobnom spomeniku. Mogu i da je zamislim uklesanu; bela i krupna slova na crnoj mermernoj ploči. Insistirao bih da linije ne budu prave, već za nijansu lelujave; nešto poput plamenih jezičaka. Takva slova iziskuju trud da se pročitaju, a trud je potreban ukoliko hoćeš da te ozbiljno shvate.

Neko me je prijavio. To je mogao da uradi bilo ko. Uočio me je kako ležim u širem centru grada, na pešačkom ostrvu ispod semafora, i jednostavno obavestio nadležne. Do mene su dolazili razni zvukovi sa ulice. Farovi automobila u pokretu su prelazili preko mog skvrčenog i skoro nepokretnog tela. Osvetljavali su dim i paru koja je izlazila iz usta prisutnih ljudi, kanalizacije i auspuha. Nisam beskućnik, iako tako izgledam. Jedina je istina da nemam volju za životom, ali imam i veliki strah da ga dobrovoljno okončam. Prolaznici nisu obraćali pažnju na mene, već su me preskakali da bi prešli na drugu stranu ulice. Ovde su odavno navikli na beznade. Ali neko od njih se ipak uhvatio za telefon. Možda su me čak i snimili. Ovaj grad više nije isti. Promenio se tiho i podmuklo. Sada je pun kamera. Nisam se opirao kada su kola hitne pomoći došla da me pakupe. Bilo ih je troje ukoliko ne računamo vozača; dva muškarca i žena. Nisu gasili vozilo. Ubacili su me unutra bez puno zadržavanja na ulici. Tresao sam se od hladnoće. Na sebi sam imao crni zimski perjani prsluk, koji mi je bio navučen na golo telo. Skupio sam mršave ruke i pritisnuo grudi da bi mi bilo toplije. Ne znam gde sam izgubio jaknu. Odnedavno imam rupe u pamćenju. Nestrpljivi vozači su trubili dok su me ubacivali u sanitetska kola. Nervoja je uobičajena u decembru. U tom mesecu su najkraći

dani i stres je normalna pojava. Pored stresa, i depresija je u obrnutoj srazmeri s vremenom sunčanih razdoblja. Šofer je uključio sirenu i plavo rotaciono svetlo. Ležao sam na leđima pokriven grubim ćebetom. Lekar koji je bio uz mene merio mi je pritisak i na silu mi otvarao očne kapke da bi mi video zenice upirući snop svetlosti male baterijske lampe u njih. Nisam razumeo sadržaj rečenica koje je izgovarao. Spominjao je hipotermiju i usput govorio o kvotama i procentima vezanim za nešto što je ličilo na internu kladionicu. Svi u kolima hitne pomoći bili su uključeni u taj vid zabave. Sebe ne ubrajam. Kao i u svakom klađenju, radilo se o pobedi ili porazu; opstanku ili ispadanju. Sitan novac je bio u pitanju. Medicinska sestra pored njega je ćutala i držala me za ruku mereći mi otkucaje srca. Prijala mi je toplina njene kože. Mogao sam da osetim dodir njenih prstiju. Na kraju je i ona prihvatila jednu od dve ponuđene opcije. Nije odolela izazovu. Njen izbor je bio suprotan od vozačevog. Čovek koji je držao volan u rukama sebe je deklariseo kao nepopravljivog pesimistu. U tih nekoliko minuta sam stekao utisak da se radi o brbljivom, ali i veštom vozaču. Po komentarima prisutnih sam znao da je nekoliko puta prošao kroz crveno svetlo. Vozili smo se do urgentnog centra bez ijednog zaustavljanja. Njegovo brzo i oštro uletanje u krivine mi je izazivalo mučninu bez posledica. Bila je to još jedna korist od praznog želuca. Danima sam bio toliko gladan da više nisam osećao glad.

Žmurio sam sve dok nismo stigli do cilja. Motor je i dalje radio kada su se vrata kombija bučno otvorila. Zvuci

su se promenili. U žurbi su me izneli napolje. Preuzeo me je mladić u beloj uniformi. Smestili su me u bolnička kolica i on me je odgurao do dugačkog hodnika u kome je već bila gužva. Dečko je vikao ljudima ispred nas da se pomere u stranu kako bismo mogli da prođemo, jer je stvar hitna. Nisu ga slušali. Glava mi se klatila zbog njegovog čestog i naglog zaustavljanja. Zadržali su ćebe na meni, ali sam i dalje drhtao. Stali smo konačno ispred belih i širokih vrata i tu me je ostavio. Usput je rekao da se ne pomeram odatle, kao da nije bio svestan u kakvom se stanju nalazim. Šapat prisutnih pacijenata u hodniku se mešao s jedva čujnim ječanjem. Svi ti ljudi su bili u nekoj vrsti nevolje. Trudio sam se da ne razmišljam. Ni sam ne znam koliko sam dugo čekao, možda pet minuta, a možda i čitav sat. Vreme je varljiva kategorija. Iz tog stanja me je izvukla ruka koja me je uhvatila za rame i grubo protresla. Video sam da se radi o krupnoj ženi u belom. Medicinska sestra mi je postavljala razna pitanja, jedno za drugim, ne čekajući da joj išta odgovorim. Iz sebe je izbacivala reči kao lopatom. Zanimalo ju je kako se zovem, imam li koga i znam li možda napamet broj socijalnog osiguranja. Bila je glasna i uzalud je očekivala moje odgovore. Tada sam ugledao dežurnu doktoriku koja je mirno stajala iza nje posmatrajući svaki moj pokret. Prepoznala me je iako sam se fizički dosta promenio od poslednjeg puta kada smo se videli. Vidno sam smršao, lice mi je bilo garavo i umazano prljavštinom, a retka kosa slepljena i neuredna. Šapnula joj je nešto i zajedno su me ugurale u najbližu sobu. Buka iz hodnika se utišala čim su zatvorile vrata ordinacije. Doktorika je zahtevala

da me odmah okupaju i smeste na intenzivnu negu. Sestra je imala drugačije mišljenje.

„Znate i sami da je to teško izvodljivo. Nemamo nijedan slobodan ležaj. Ovaj čovek je neuhranjen i bez dokumenata; kako da ga zavedem? Da se ja pitam, prosledila bih ga dalje u Dom za nezbrinute pa neka se oni bakću s njim. Oni imaju svoju službu za hitne intervencije i obavezu oko ovakvih slučajeva. Ionako ništa ne rade, a grad je pun beskućnika.”

Doktorica je bila za glavu viša od medicinske sestre. Iako je u početku izgledala kao pravi šef, njen zahtev se ubrzo pretvorio u molbu za pomoć. Još jednom ju je zamolila da me odvedu ili na intenzivnu negu ili na odeljenje traumatologije.

„Ako ni tamo nema mesta, onda ga smestite u neku od lekarskih soba. Snađite se, molim vas. Vi ste dežurni do sutra. Teško mi je da vam sada objašnjavam. On je moj pacijent i nema prosleđivanja. Sredite ga i dajte mu nešto jako za smirenje. Mora pre svega da se dobro odmori. Da li ste me razumeli? Nemojte da ga išta uznemirava.”

Pokušao sam da podignem glavu i da je malo duže zadržim. Uspeo sam samo da pročitam njenu identifikaciju zakačenu na reveru belog mantila: dr Senka Vrcelj. Medicinska sestra je prošla iza mene i snažno me izgurala nazad u hodnik. Osetio sam nezadovoljstvo u načinu izvršenja zadatka.

Uzela mi je cebe i svu prljavu odeću koju sam imao na sebi. Sav moj kapital su strpali u platnenu vreću,

koju su bacili na gomilu istih takvih džakova. Iako je ta žena bila čvrste građe, dobro znam kolika je snaga potrebna da bi se kontrolisalo mlitavo i mršavo ljudsko telo. Nisam imao snage da joj išta kažem. Stenjao sam dok me je pomerala i cimala svojim jakim rukama. Svaki deo tela me je boleo. Ubrzo sam bio okupan i obučen u bolničku spavaćicu. Ispod nje nisam imao ništa osim kože.

Točkovi na kolicima su zapinjali, ali su njene snažne ruke bile jače od svake prepreke. Liftom smo se vozili do poslednjeg sprata. Soba je bila u dnu hodnika s leve strane. Upamtio sam sve te nebitne stvari. Smestila me je u prostoriju u kojoj nije bilo pacijenata. Samo jedan jedini krevet. Pritvorila je vrata za sobom. U sobi je preovlađivao mrak. Tanka traka svetlosti koja je dolazila iz hodnika bila je jedini izvor života. Trgnuo sam se kada sam čuo da se vratila. Dovukla je sa sobom stalak za infuziju. Prvo mi je pronašla venu na ruci i vešto je probila iglom. Kesa sa infuzijom je visila iznad moje glave. Zatim mi je dala i dve injekcije u zadnjicu. Ne znam šta je bilo u njima, ali sve mi je prijalo. Čak i bol uboda. Ubrzo sam opet ostao sam. Prozori su se jedva nazirali u tami, ali i pored toga sam video šćućurenu pticu kako stoji na simsu i posmatra unutrašnjost sobe u kojoj sam se nalazio. Prvi put u životu sam imao osećaj da ću biti spašen.

Zaspao sam i ne znam koliko sam vremena proveo u stanju dubokog sna koji ne ostavlja nikakva sećanja za